

دانشگاه شیراز شدند و سال ۶۸ به عنوان قائم مقام دانشگاه بین المللی امام خمینی قزوین منصوب شدند.

وی افزود: «ایشان در سال ۱۳۷۰ معاون عمرانی وزارت بهداشت، درمان و آموزش پزشکی بودند، در سال ۷۲ معاون عمرانی وزیر علوم بودند، سال ۷۴ سرپرست دانشگاه بین المللی امام خمینی شدند و در سال ۷۵ به عنوان قائم مقام وزیر فرهنگ و آموزش عالی منصوب شدند».

سعیدی خاطرنشان کرد: «طی سال های ۷۶ تا ۸۹ به مدت ۱۳ سال، از سال های درخشان دانشگاه صنعتی شریف، آقای دکتر سهراب پور رئیس دانشگاه صنعتی شریف بودند». وی ادامه داد: «آقای دکتر از سال ۸۹ تا سال ۹۵ قائم مقام بنیاد ملی نخبگان بودند و از موسسین بنیاد ملی نخبگان در کشور هستند که این شجره طوبه با همت آقای دکتر و چند نفر از دوستان شان بنا نهاده شد».

استاد دانشگاه باهنر کرمان یادآور شد: «آقای دکتر ۱۳۷۰ عضو وابسته فرهنگستان علوم جمهوری اسلامی ایران و در سال ۷۶ رئیس شاخه مهندسی مکانیک فرهنگستان شدند». وی گفت: «ایشان از سال ۸۷ عضو پیوسته فرهنگستان هستند و از سال ۹۵ رئیس گروه علوم مهندسی فرهنگستان بودند».

سعیدی اظهار کرد: «همچنین ایشان از سال ۹۷ تاکنون عضو فرهنگستان ملی مهندسی آمریکا و رئیس گروه علوم مهندسی فرهنگستان علوم جمهوری اسلامی ایران هستند». وی با بیان این که دکتر سهراب پور در سال ۸۴ چهره ماندگار کشوری شدند، گفت: «ایشان در سال ۱۳۹۰ استاد نمونه کشوری شدند، در سال ۱۴۰۳ جایزه خوارزمی را دریافت کردند و دهم تیرماه ۱۴۰۵ یعنی امروز، برنده جایزه افضل پور شدند». در ادامه دکتر سهراب پور برای سخنرانی در جایگاه قرار گرفت و در تکمیل صحبت های دکتر سعیدی به گوشه های دیگری از کارنامه ی مسئولیت های دانشگاهی اش اشاره کرد.

بخشی از سخنرانی این چهره ی برگزیده ی جایزه افضل پور به توضیح رابطه ی دوستی او با دکتر مصطفی چمران اختصاص یافت، که در ادامه در همین ویژه نامه با تفصیل بیشتری به طور جداگانه به آن خواهیم پرداخت.

تجلیل از خانواده اساتید فقید دانشکده فنی

گفتنی است، در بخشی از این مراسم ویدئویی از مصاحبه مهندس افضل پور و توضیحات وی درباره تصمیمش برای ساخت دانشگاه در کرمان پخش شد. دیدگاه مهندس افضل پور را در بخش مستقلی در همین ویژه آورده ایم. در این مراسم، همچنین از خانواده روانشاد دکتر سینیایی از اساتید موفق دانشکده مکانیک و اولین مترجم کتاب استاتیک و دینامیک در ایران، خانواده های زنده یاد دکتر آریانا و مرحوم مهندس افسری نژاد از اساتید سابق دانشکده فنی، خانواده زنده یاد دکتر ماه بانو تاتا استاد آمار و خیر دانشگاه و نیز دکتر غفوری اهداکننده بورس تحصیلی در رشته علوم سیاسی تقدیر شد.

دکتر مرتضی هاشمیان

اقتدار هر ملت، پیش از آن که در عرصه سیاست و اقتصاد جلوه گر شود، در گستره دانایی، فرهنگ و سرمایه انسانی آن ریشه دارد. علم، زیربنای پیشرفت و توسعه پایدار است و دانشگاه، کانون اندیشه ورزی، نوآوری و پرورش انسان هایی است که فردای یک سرزمین را می سازند. از این رو، پاسداشت علم و تکریم صاحبان اندیشه، تنها بزرگداشت دستاوردهای فردی نیست؛ بلکه پاسداشت فرهنگی است که جامعه را به سوی بالندگی، مسئولیت پذیری و امید رهنمون می سازد.

در این نگاه، جایزه افضل پور را باید فراتر از یک رویداد دانشگاهی دانست. این آیین، تجلیل از برگزیدگان عرصه های علم، فرهنگ، هنر و کارآفرینی است، اما در ژرفای خود، حامل پیامی ماندگار برای جامعه دانشگاهی و نسل جوان است؛ این که مسیر توسعه، از تکریم دانایی، اعتماد به استعدادها و ارج نهادن به کسانی

پیام رئیس دانشگاه علوم پزشکی کرمان

دانایی؛ میراثی برای فردای ایران

کشور و اسناد بالادستی از جمله برنامه هفتم پیشرفت نیز همسو است؛ برنامه ای که ارتقای مرجعیت علمی، توسعه فناوری، حمایت از نخبگان، گسترش اقتصاد دانش بنیان و نقش آفرینی دانشگاه ها در حل مسائل ملی را از الزامات پیشرفت ایران می داند. با این همه، تحقق این اهداف، بیش از هر چیز، به باور ما به منزلت علم، سرمایه گذاری بر انسان و استمرار سنت های ارزشمندی وابسته است که جامعه را به سوی دانایی و مسئولیت سوق می دهند.

رونمایی از بورس های تحصیلی جدید در هجدهمین دوره جایزه افضل پور نیز در همین چارچوب معنا می یابد. هر بورس تحصیلی، صرفاً پشتیبانی از یک دانشجو نیست؛ بلکه اعلام اعتماد به نسلی است که آینده علمی، فرهنگی و اجتماعی کشور را رقم خواهد زد. این نگاه، نیک اندیشی را از عرصه گفتار به میدان عمل می آورد و نشان می دهد که مشارکت اجتماعی در توسعه علم، همچنان زنده، پویا و اثرگذار است.

دانشگاه های استان کرمان، با پیشینه ای پرافتخار و برخورداری از سرمایه ای گرانسنگ از استادان، پژوهشگران و دانشجویان، ظرفیت آن را دارند که با هم افزایی و تعامل سازنده، نقشی مؤثر در پیشرفت علمی و توسعه پایدار کشور ایفا کنند. دانشگاه علوم پزشکی استان کرمان نیز این همگرایی را ضرورتی راهبردی می داند و بر این باور است که آینده نظام سلامت، همچون آینده ایران، بر شالوده دانایی، پژوهش، نوآوری و همکاری صمیمانه نهادهای علمی استوار خواهد بود.

می گذرد که عمر و توان خویش را در راه اعتلای جامعه به کار گرفته اند. از همین رو، جایزه افضل پور بیش از آن که آیینی برای تقدیر باشد، مدرسه ای برای ترویج فرهنگ علم آموزی، مسئولیت اجتماعی و نیک اندیشی است؛ فرهنگی که امروز، بیش از هر زمان دیگر، کشور به آن نیازمند است. نام زنده یاد مهندس علیرضا افضل پور و بانو فاخره صبا، برای آموزش عالی ایران یادآور حقیقتی ارزشمند است؛ این که ماندگارترین سرمایه، سرمایه ای است که به دانایی تبدیل شود. آنان با بنیان نهادن دانشگاه و وقف دارایی خویش برای اعتلای علم، نشان دادند که آینده یک ملت را می توان نه با انباشت ثروت، بلکه با گسترش فرصت های یادگیری، پژوهش و پرورش انسان های فرهیخته ساخت. هجده دوره استمرار جایزه افضل پور، تداوم همان اندیشه بلند و گواهی بر زنده بودن این میراث ارزشمند است.

دانشگاه، هنگامی به رسالت حقیقی خود نزدیک می شود که افزون بر تولید دانش، مرجع اعتماد اجتماعی و خاستگاه حل مسائل کشور باشد. امروز که شتاب تحولات علمی و فناوری، جایگاه ملت ها را بازتعریف می کند، دانشگاه های بیش از هر زمان دیگر وظیفه دارند میان پژوهش و نیازهای جامعه، میان نوآوری و رفاه عمومی، و میان دانش و مسئولیت اجتماعی پیوندی استوار برقرار کنند. آینده ایران، در گرو دانشگاه هایی است که نه تنها دانش می آفرینند، بلکه امید، خلاقیت و اعتماد به توان ملی را نیز پرورش می دهند.

این رویکرد، با جهت گیری های کلان

نام نیکو و سرای زرنگار فاخره صبا

مینو رجبی نیا بود که با اهدای همه ی دارایی خود پشت سر فاخره ایستاد تا هر روز بر صف سخاوتمندان و حامیان دانشگاه افزوده شود. روحشان شاد که نام نیکو و سرای زرنگار، هر دو از آن ها مانده است.

* معاون فرهنگی دانشگاه شهید باهنر

فیزیکی مفید از خود بیادگار بگذارند، معمار مکتبی شدند که تا بی نهایت جاری ست، آن ها دیوار سخاوت و ایثار را هم در کنار این بنای ماندگار پی انداختند تا بعدها مردان و زنانی بزرگ به پیروی از آن ها چراغ بخشندگی را برای آینده ی دانشگاه روشن نگه دارند.

آخرین آن ها هم بانوی نیک اندیش

فاخره صبا، بانوی هنرمندی بود که می توانست سال ۱۳۵۰ به پول امروز، هزار میلیارد تومان نقد که شوهرش از راه حلال تجارت به دست آورده بود را بردارد، در آمریکا یک زندگی فوق لاکچری درست کند و به فعالیت های هنری خودش در زمینه ی موسیقی و اپرا بپردازد.

او می توانست با آن همه پول و دارایی در کاخ خصوصی اش میزبان برگزیدگان موسیقی جهان باشد، و در زیباترین سالن های اپرای دنیا قدر ببیند و بر صدر نشیند.

فاخره اما نرفت، در شرایط سخت گیرانه ی ناشی از هیجانات بعد از انقلاب، در کنار همسرش مهندس علیرضا افضل پور ماند و همراه و همقدم او، همه ی دارایی اش را صرف ساخت دانشگاه در کرمان کردند. این زوج ایرانی غیر از این که یک بنای

دکتر احمد یوسف زاده*

